

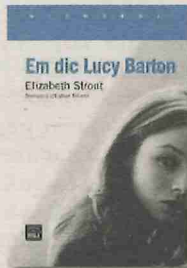
Ningú no coneix ningú

MARINA
PORRAS

“La gran tragèdia de l’home és que està sol. La gran recerca de l’home és la companyia [...] I ve aleshores que invoquem els Àngels que acudin al nostre socors i ens escoltin com els contem les nostres coses”. Ho va escriure Eugeni d’Ors, però ho podria haver escrit Elizabeth Strout parlant de Lucy Barton; una dona que té vocació d’escriptora i que necessita explicar la seva història, que no és altra que la història de la seva solitud. Els dies que passa acompanyada de la seva mare a l’hospital són el punt de partida per acabar recordant tota una vida. Estructurat en capítols curts, en

algunes pàgines gairebé com si fos un dietari, la Lucy va modelant la seva memòria perquè pugui ser narrada en forma de novel·la que acaba convertint-se en una autoafirmació.

El de la Lucy és el relat d’una nena que va créixer rebutjada per la seva pobresa, que vivia en un garatge i que un cop adulta (i havent triomfat com a escriptora a Nova York) encara té d’alguna manera la veu d’aquella marginada. Però no és sentimentalisme: és l’única manera que té de relacionar-se amb el món, com una nena llançada bruscament dins una societat que no coneix: “Tot d’un plegat noto que se m’infla a dintre la consciència d’unes tenebres conegudes [...] i llavors em fico a la primera botiga de roba que trobo i comento amb algun desconegut el

EM DIC
LUCY BARTON
ELIZABETH
STROUT
EDICIONS DE 1984 /
DUOMO
TRADUCCIÓ
D'ESTHER TALLADA
216 PÀG. / 16,80 €

disseny de les samarretes que els acaben d’arribar. Deu ser així com la majoria de nosaltres ens les empesquem per tirar endavant en el món, mig coneixent, mig sense conèixer”.

Indagar en la condició humana

La relació amb la mare, a qui fa dècades que no veu, és el centre del relat. Quan es troben a l’hospital no hi ha l’episodi de sinceritat i emoció que esperaríem. En canvi, la mare comença a parlar sobre misèries i fracassos de veïns i coneguts. Com si la conversa banal fos l’única manera que té de comunicar-se amb la filla. De fet, és l’única manera que té d’estimar-la. El silenci entre elles és la incapacitat de la mare per explicar-se i la incapacitat de la Lucy per comprendre-la. La

frase “Potser és això el que va voler dir, però no sé què volia dir la mare” es repeteix molt, i és aquesta idea que mou el llibre i la vida de la Lucy.

Ella mateixa té dues filles, que estima amb bogeria però sap que estan ressentides perquè els ha fet patir un divorci i perquè ha pres moltes decisions que no entenen. La Lucy narra la relació amb les nenes com si ens volgués dir que elles tampoc podran arribar a conèixer del tot la seva mare. Perquè no sabem, i no sabrem mai, el que és conèixer del tot una persona. I és això el que vol dir-nos Strout, que sap molt bé, com diu un personatge, que la seva feina com a escriptora “consisteix a informar-nos de la condició humana, a explicar-nos qui som i què pensem i què fem”. 🍷